

หนังสือรางวัลชมเชยระดับดีเด่น
(ประเภท Non-Fiction)

เรื่องเจ็บจริงของหญิงไทย
ที่จำเป็นต้องขายตัว...

ขี้ขี้เอ็ง

กับประสบการณ์ข้ามแดน

ตัวอย่าง

ชนิดดา สว่างเดือน

คำนำสำนักพิมพ์

โครงการรางวัลชมนาด (Chomanard Book Prize) ครั้งที่ 2 ประเภท นอนฟิクション (Non-fiction) เกิดขึ้นมาจากแนวคิดของสำนักพิมพ์ที่ต้องการ สนับสนุนและส่งเสริมงานเขียนนวนอนฟิクション ที่สร้างสรรค์ขึ้นมาจากรื่องจริงผ่านปลายปากกาของนักเขียนหญิงไทยเท่านั้น เพื่อให้ได้งาน นอนฟิクションที่ช่วยสะท้อนมุมมอง ทศนคติและตัวตนของผู้หญิงในหลายแง่มุมที่มีความละเอียดซับซ้อนแตกต่างจากผู้ชาย อันจะเป็นการทำให้ ผู้อ่านได้เข้าใจตัวตนของผู้หญิงในอีกมิติหนึ่ง ที่แฝงนัยยะบางอย่างอัน น่าสนใจเอาไว้ให้ได้พิเคราะห์ติดตามกัน

การประกวดในครั้งนี้ได้รับความสนใจจากนักเขียนหญิงหลายท่าน ส่งผลงานเข้ามาร่วมประกวดกันอย่างคับคั่ง แต่ในที่สุดคณะกรรมการ ผู้ทรงคุณวุฒิก็ได้พิจารณาคัดเลือกผลงานที่ดีที่สุดอันควรค่าแก่รางวัล ชนะเลิศชมนาด (Chommanard Book Prize) ครั้งที่ 2 ประเภทนอนฟิクション ก็คือเรื่อง *ฉันคือเอรีกับประสบการณ์ข้ามแดน* ซึ่งท่านผู้อ่านคงจะได้ทราบ ถึงเหตุผลจากประกาศการยกย่องผลงานรางวัลชมนาดระดับดีเด่น จาก คณะกรรมการตัดสินที่ได้จัดพิมพ์ไว้ก่อนหน้าคำนำนี้แล้ว

ฉันคือเอรีกับประสบการณ์ข้ามแดน เป็นเรื่องจริงของโสภณีย์ไทย คนหนึ่งที่ถูกความยากจนบีบบังคับให้จำต้องไปขายตัวแลกเงินในต่างแดน ก็ด้วยความหวังว่าครอบครัวจะมีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น และการไปผจญ ชีวิตครั้งนี้ก็ทำให้ต้องเผชิญหน้ากับ ความสุข ความเศร้า ความเหงา ความรัก และบทพิสูจน์หลายอย่างที่ท้าทายความเป็นมนุษย์สำหรับผู้หญิง คนหนึ่ง ท่ามกลางโลกที่โหดร้ายเหลือ ซึ่งผู้เขียนถ่ายทอดออกมาได้ด้วย

ลีลาชวนติดตาม ทำให้ผู้อ่านไม่รู้สึกรันทดท้อไปกับชีวิต แต่กลับเฝ้าลุ้นไปกับเรื่องราวแต่ละหน้า แต่ละตอนด้วยความอัศจรรย์ใจ

ความน่าสนใจไม่ได้อยู่แค่ความแปลกใหม่ สนุก เร้าใจ และน่าติดตามของเรื่องราวเท่านั้น แต่ยังตรึงใจผู้อ่าน ด้วยการทำหน้าที่สะท้อนให้เห็นมิติต่างๆ ของสังคมที่สอดแทรกอยู่ระหว่างบรรทัดได้เป็นอย่างดี ไม่ว่าจะเป็นเรื่องครอบครัว ความเหลื่อมล้ำทางสังคม การเอาัดเอาเปรียบ การกดขี่ข่มเหงผู้ที่ย่อแอกว่า ภาพชีวิตของนักโทษในเรือนจำ กระบวนการยุติธรรม หรือแม้แต่กระทั่งเรื่องราวของโลกกลางคืนที่ใครๆ หลายคนมองเห็นแต่เพียงด้านมืด ผู้เขียนก็สะท้อนให้เห็นถึงแง่มุมของมิตรภาพที่แฝงอยู่ในความมืดมนนั้น ด้วยมุมมองของผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์ ฯลฯ แม้ว่าผู้เขียนจะไม่ได้ตั้งใจแสดงความคิดเห็นหรือตั้งตนเป็นผู้วิพากษ์สังคมเสนอมุมมองต่างๆ ให้แก่ผู้อ่านก็ตาม แต่ถ้อยคำที่เปี่ยมไปด้วยความจริงใจเหล่านี้ก็ทำให้มันมีความหมายมากกว่าแค่เพียงการบอกเล่าเรื่องราว

และนี่ก็เป็นอีกหนึ่งผลงานที่สะท้อนให้เห็นถึงทัศนคติและมุมมองของหญิงไทยในอีกอาชีพหนึ่ง อาชีพที่ไม่มีใครยกย่องเชิดชู อาชีพที่สังคมไม่เคยยอมรับ...

สำนักพิมพ์ Woman Publisher รู้สึกเป็นเกียรติอย่างยิ่งที่ได้จัดพิมพ์ผลงานอันทรงคุณค่าจากโครงการ Chomanard Book Prize เพื่อเป็นการเผยแพร่ผลงานของนักเขียนหญิงให้แพร่หลายทั้งในระดับชาติและนานาชาติ อีกทั้งเป็นการสืบทอดงานประเพณีอันฟักขั้นชั้นเลิศ เป็นทางเลือกให้ผู้อ่านต่อไป ทางสำนักพิมพ์หวังว่า ทัศนคติ มุมมองของผู้หญิงจะเป็นที่ยอมรับและเป็นพลังที่สำคัญในการร่วมผลักดันสังคมการอ่านและสังคมไทย ให้เป็นสังคมที่พัฒนาแล้วอย่างแท้จริงในสายตาของประชาคมโลก

ด้วยมิตรภาพและความปรารถนาดี

Woman Publisher

คำนำผู้เขียน

ฉันคือเอรีกับประสบการณ์ข้ามแดน... เป็นเรื่องราวที่เกิดขึ้นจริงจากชีวิตของฉันตลอด 40 ปีที่ผ่านมา ที่ต้องเผชิญกับปัญหามากมาย บางครั้งอาจจะเหมือนนิยายน้ำเน่า แต่ฉันก็ไม่ได้เสริมแต่งแต่อย่างใด จริงๆ แล้ว มันก็เป็นเรื่องน่าอาย ที่จะต้องมาเล่าให้ใครต่อใครฟัง ซึ่งเหมือนกับประจักษ์จำของตัวเอง แต่ฉันก็อยากบอกให้โลกรู้ว่า “มันยังมีอะไรอีกมากมาย” ที่ใครๆ ควรรู้ “ว่าอย่างนี้ก็มีด้วยหรือ! จริงหรือ!”

ฉันไม่ได้คาดหวังกับการชิงรางวัลว่าต้องชนะ เพียงแต่ตอนนี้ตงงาน และอยากเป็นคนดีกับเค้าบ้าง อยากพักผ่อนเรื่องเลวร้ายบ้าง แต่ก็ไม่รู้ว่าจะได้พักอีกนานสักเท่าใด แล้วจะต้องเริ่มต้นเดินทางอีกมัย

ธนิดดา สว่างเดือน

สารบัญ

ก่อนเข้าเรื่อง	14
โตดเรียนช่วยชาติ	15
เสียตัวครั้งแรก...ได้ของแจกสองสิ่ง	33
จุดเริ่มต้นตอนเข้าวงการ	47
ได้ขึ้นเครื่องบินสมใจอยาก!	62
เงินก้อนแรกอันแสนสาหัส	71
กว่าจะถึงแดนซากุระ...(หรือแดนนรก)	84
ชื่อเอรี 'รวย' หรือ 'ชวย'	133

ผีพนันเข้าสิง วิริมเดินชอย	158
เพื่อนชวนเข้าคุก	184
ปล้นกันเอง	193
ดิ้นรนไปแต่งงาน	197
อยู่คุกหาสภหลังใหญ่	208
คิดว่าโชคจะดี เลิกขายตัวซะที	217
พรอเวสต์ เดฟ ที่บาร์เรน	232

คำอุทิศ

แต่เพื่อนร่วมชะตากรรม
โดยเฉพาะนักโทษหญิงที่ถูกกักขังอย่างไม่เป็นธรรม

ขอให้อดทน ด้วยหวังว่าหนังสือเล่มนี้

จะเป็นเสมือนคำร้องทุกข์

ที่ช่วยเปล่งเสียงแทนพวกเขาได้

ไม่มากนักน้อย

ก่อนเข้าเรื่อง

ก่อนอื่นต้องขอบอกว่าดิฉันไม่ใช่นักเขียน จึงไม่ทราบว่าจะต้องขึ้นต้นหรือลงท้ายว่าอย่างไร หรือจะต้องใช้ถ้อยคำที่สละสลวยอย่างไรจึงจะดูเหมาะสม

เอาเป็นว่าดิฉันขอถ่ายทอดเรื่องราวที่เกิดขึ้นกับตัวดิฉันตลอด 40 ปี ว่าดิฉันต้องเผชิญกับปัญหาอย่างไรบ้าง บางครั้งดิฉันก็คิดว่าเรื่องราวของดิฉันเหมือนนิยายน้ำเน่า แต่ดิฉันขอยืนยันว่าสิ่งที่ดิฉันจะบอกเล่าดังต่อไปนี้ มันคือความจริงทุกประการมิได้มีอะไรเสริมแต่งแต่อย่างใด ความจริงแล้วดิฉันก็รู้สึกอายนะคะที่ต้องเอาประวัติของตัวเองมาบอกให้ใครสักคนรับรู้เหมือนเป็นการประจานตัวเอง เพราะมีบางสิ่งบางอย่างที่น่าอาย แต่ดิฉันก็อยากจะบอกให้โลกรู้ว่ายังมีอะไรอีกมากมายที่หลายๆ คนไม่เคยรู้มาก่อน ว่าอย่างนี้มีด้วยหรือ? จริงหรือ?

ดิฉันอยากจะบอกว่าไม่ได้มีความหวังว่าจะเป็นเรื่องที่ประกวดแล้วต้องชนะ เพียงแต่รู้สึกว่างตอนนี้ว่าง ตกงานและอยากจะเป็นคนดีกับเค้าบ้าง คือดิฉันเคยทำงานเป็นผู้หญิงหาเงินหรือผู้หญิงกลางคืน ดิฉันไปผจญภัยมาหลายประเทศแต่ก็ไม่รวยสักทีก็ต้องขายอยู่อย่างนี้เรื่อยๆ เหมือนรถขายไอ้ บางครั้งเหมือนโชคจะดีแต่ก็ไม่ดีสักที มารับรู้เรื่องราวชีวิตอันน่าตื่นเต้นของดิฉันกันเลยนะคะ...

โคตเรียน ช่วยชาติ

ตอนนั้นฉันอายุได้ 5 ขวบ ก็รู้สึกว่าจะเริ่มจำความได้ ครอบครัวของฉันมีกินมีใช้อยู่ในระดับปานกลาง หรือเรียกว่าค่อนข้างจน ฉันมีพี่น้อง 4 คน คนโตเป็นชาย คือ พี่โต้ง พี่สาวคนที่ 2 คือ เจียบ และพี่สาวคนที่ 3 คือ ไก่ และฉันเป็นคนสุดท้าย ตอนฉันอายุได้ 5 ขวบ ปู่และย่าซึ่งเป็นน้องของปู่และย่าอีกทีหรือเรียกว่า ย่าเด็ก ปู่เด็ก แก่ทั้งสองชอบมารับฉันจากพ่อแม่ไปเลี้ยง เพราะแก่ไม่มีลูกสาว ลืมบอกไปว่าฉันเป็นคน กทม. ปู่และย่าเด็กมีลูกชาย 3 คน ซึ่งมีศักดิ์เป็นอาของฉัน แต่ฉันจะเรียกว่าพี่ คือ พี่หนุ่ม พี่ห้วย พี่กล 3 คนนี้ก็ไม่ค่อยชอบฉัน อิจฉาฉันที่เห็นปู่ย่ารักฉัน ปู่ย่ามีอาชีพขายของชำอยู่ในตลาดวัดครุใน ส่วนบ้านของฉันอยู่วัดทุ่งครุ ไม่ไกลกันมากนัก

พ่อของฉันมีอาชีพเป็นช่างไม้ทำงานอยู่ที่บริษัทแถววัดครุใน พ่อชอบดื่มเหล้าและเมาเกือบทุกวัน เวลาเมาก็ชอบทะเลาะกับแม่ แม่ของฉันทำงานโรงงานทอผ้า เงินเดือนพอกับแม่ร่วมกันก็ไม่ค่อยพอใช้ เพราะพ่อชอบดื่มเหล้า เล่นการพนัน มีเมียน้อยและมีลูกชายกับเมียน้อยอีก 2 คน

ปู่และย่ารักฉันมาก เวลาฉันอยากกลับบ้านเพราะคิดถึง

พ่อแม่ แก่ก็จะขับรถไปส่งฉันที่บ้านพร้อมกับให้อาหารมากินกับครอบครัวฉัน เช่น ข้าวสาร อาหารแห้ง ขนม เพราะกลัวว่าบ้านฉันไม่ค่อยมีเงิน ปู่และย่าทำอย่างนี้เป็นประจำจนกระทั่งดิฉันอายุ 7 ขวบ ต้องเข้าโรงเรียน ต่อจากนั้นฉันจะมาอยู่กับปู่ย่าต่อเมื่อปิดเทอม เวลาเปิดเทอมแก่ก็จะให้เงินฉันใช้และจะซื้ออุปกรณ์การเรียนให้แก่ฉัน

เมื่อฉันโตขึ้นก็รู้อะไรภายในบ้านมากขึ้นถึงความยากจน ความลำบากของพ่อแม่ ฉันต้องเห็นภาพพ่อแม่ทะเลาะกันในทุกครั้งที่พ่อแม่กลับมามีบ้านตอนดึกๆ เสียงทะเลาะกันจะดังมาก เวลาตื่นเข้าไปโรงเรียนชาวบ้านแถวนั้นก็แซวฉันว่า “เมื่อคืนพ่อแม่เล่นลิเกกันอีกแล้วหรือ” ที่แรกฉันก็ไม่ได้คิดอะไร แต่นานไปฉันรู้สึกอายที่ต้องมีคนมาถามฉันเช่นนี้ แม่ของฉันเป็นคนน่าสงสาร เวลาทำงานได้เงินเดือนมากก็จะรีบเอามาให้ลูกได้มีกินมีใช้ และแบ่งใช้หนี้เค้าย่าง สรุปรักคือไม่พอใช้ ส่วนพ่อ พอเงินเดือนออกก็ต้องแวะไปหาพี่น้องของเค้าย่อยกินเหล้าและก็ไปหาเมียน้อย บางครั้งพ่อก็ไม่ค่อยกลับบ้านเพราะไปอยู่กับเมียน้อย แม่ฉันต้องรับภาระคนเดียว แม่ต้องนอนร้องไห้ทุกคืน ฉันสงสารแม่มาก บางครั้งพวกเขาก็อด ไม่มีอะไรกินเพราะพ่อไม่กลับบ้าน แม่ของฉันต้องบากหน้าไปขอยืมข้าวสารข้างบ้านมาหุง ไปเก็บผักบุ้งมาผัดให้พวกฉันกิน “อย่างนี้เรียกว่าจนไหม้ยัย” ฉันโชคคืออยู่อย่างนี้ปู่ย่ารับภาระให้ฉัน และบางโอกาสฉันยังได้ข้าวสารอาหารแห้งมาให้กับครอบครัวได้บ้าง

วันหนึ่ง อยู่ๆ พ่อก็พาเมียน้อยมาอยู่ร่วมบ้านกับพวกฉันและแม่ ฉันไม่รู้ว่าพ่อทำได้อย่างไร ช่วงแรกๆ พ่อจะใช้วิธีนอนกับแม่ 1 คืน นอนกับเมียน้อย 1 คืน หนักๆ เข้าเมียน้อยบอกว่าอยากให้พ่อนอนกับเขาทุกคืน พ่อก็เลยตกลงกับแม่ขนอนนอนรวมกัน 3 คน

ฉันสงสารแม่มาก แม่ก็ยอม แม่อดทนมาก ฉันเห็นภาพเหตุการณ์ มาโดยตลอดว่าพ่อทำไม่ถูก และหนักๆ เขาก็ทนกันไม่ได้ เคঁาทั้ง 3 ต้องแยกกันนอน และใช้วิธีสลับผลัดเปลี่ยนกันคนละคืนเหมือนแต่ก่อน เมียน้อยของพ่อร้ายกาจมาก เป็นอย่างนี้ได้อยู่ 2-3 ปี ก็มีการแยกบ้านกันอยู่ เพราะความรุนแรงของเมียน้อยมีมากขึ้นทุกวัน เมื่อเมียน้อยแยกออกไปฉันรู้สึกดีใจที่ไม่ต้องเห็นแม่ทนทุกข์อีกต่อไป

เมื่อฉันเริ่มเรียนป.5-ป.6 ฉันก็รู้อะไรมากขึ้นตามลำดับ ฟูย่ายังคงปฏิบัติกับฉันเหมือนเดิม ชีวิตของฉันในวัยนั้นไม่ค่อยได้ดูทีวี เพราะที่บ้านไม่มี วันไหนไหนอยากดูทีวีต้องไปขอข้างบ้านเคঁาดู เดินไกลมาก ตอนนั้นไฟฟ้าตามทางยังไม่มี ขนาดอยู่ใน กทม. แท้ๆ แต่ค่อนข้างจะเป็นชนบทคือแถววัดทุ่งครุ บ้านฉันไม่มีไฟฟ้าใช้เพราะไม่มีเงินต่อไฟ ต้องใช้ตะเกียง ฉันจดจำมาตลอดว่าทำไมครอบครัวเรายากจนเหลือเกิน ฉันอยากให้บ้านของฉันมีไฟฟ้า มีทีวี มีทุกสิ่งทุกอย่างเหมือนชาวบ้านเคঁาบ้างแต่มันก็เป็นไปไม่ได้เพราะพ่อมีภาระมากมายบวกกับพ่อชอบเล่นการพนัน ความจนของบ้านฉันในบางครั้งไม่มีอาหารกินแต่ฉันและพี่ๆ ก็ไม่ค่อยรู้สึกอะไรมากนัก เพราะยังเด็กกันอยู่ กับข้าวไม่มีก็เอาน้ำตาลทรายมาโรยข้าวกิน เอาน้ำมันหมูมาคลุกข้าวกินบ้าง กลายเป็นเรื่องสนุกสนานของฉันกับพี่ๆ แต่แม่ต้องร้องไห้ทุกครั้ง

ฉันจำได้ว่า ตอนฉันอยู่ป.5-ป.6 ฉันเริ่มมีแฟนตามเพื่อนๆ แต่มันเป็นความรักแบบเด็กๆ ฉันไม่รู้เรื่องราวอะไรมากมาย เห็นเพื่อนมีก็มึนบ้าง แต่ไม่เคยกินเลยถึงขั้นได้เสียกัน ในขณะที่นั้นพี่ชายคนโตของฉันดูมาก ฉันจะกลัวพี่ชายมาก มากกว่ากลัวพ่อกลัวแม่ เวลาฉันทะเลาะกับพี่สาวคนที่ 3 ไม่ว่าฉันจะถูกหรือผิด พี่ชายต้องฟาดฉันก่อน เพราะฉันค่อนข้างแค้น ส่วนพี่สาวของฉันคือ ไก่เคঁาจะ

เรียบร้อยถึงนิ่มมาก บางครั้งเหมือนคนไม่ค่อยสมประกอบ แต่ก็ไม่ได้พิการ พี่คนที่ 2 คือพี่เจียบค่อนข้างใจดีไม่ค่อยดุเพราะมีนิสัยเป็นทอมบอย เค้ามีแฟนเป็นผู้หญิงด้วยนะ เรียกว่าเข้าเส้นมาตั้งแต่เด็กๆ แก่ไขไม่ได้จนโต ช่วงเด็กๆ ฉันค่อนข้างลำบาก แต่เป็นความลำบากในความสนุกของฉัน เช่นว่า ตอนนั้นเรียนอยู่ป.5 ฉันจะไปอยู่กับปู่ย่าตลอดไม่ใช่แต่เฉพาะช่วงปิดเทอม เพราะพ่อแม่ไม่ค่อยมีเงินค่าขนมให้ฉันไปใช้ที่โรงเรียน ฉันต้องอยู่กับปู่ย่าตลอด ฉันยิ่งโต ลูกของปู่ย่าทั้ง 3 ก็เริ่มหมั่นไล่ฉันมากขึ้น ใช้ฉันทำงานในบ้านทุกอย่าง ซักผ้าให้ทุกคนในบ้าน ทำกับข้าว ภูบ้านล้างจาน และยังคงช่วยปู่ย่าขายของทุกวัน วันไหนฉันทนไม่ไหวก็จะหนีกลับบ้านมาอยู่กับพ่อแม่ ช่วงปิดเทอมป.5 ปู่จะเอาถั่วดำ ถั่วเหลือง มาทิ้งไว้ที่บ้านฉันเยอะมาก เพราะกลัวว่าฉันจะไม่มีขนมกิน แต่ด้วยความที่ฉันอยากได้เงิน ฉันก็จะเอาถั่วเหลืองไปทำน้ำเต้าหู้ขาย ตอนนั้นฉันยังเด็กก็ทำไปแบบถุกๆ ผิดๆ แต่ก็มีคนซื้อกิน ก็ดีไปอย่าง ฉันไม่ต้องลงทุนซื้อของ แต่พ่อฉันได้เงินจากขายน้ำเต้าหู้ ฉันก็เก็บสะสมเอาไว้ถึงตอนเปิดเทอมฉันก็เอาเงินไปซื้อขนมมาขายที่โรงเรียนต่ออีกที เพราะฉันอยากมีเงินและก็เป็นคนชอบค้าขาย ตอนฉันเด็กๆ ช่วงนั้นฉันอยากหาเงินใช้ ฉันจึงยอมทำทุกอย่างไม่ว่าใครจะจ้างให้ฉันทำอะไร ตอนนั้นใครจ้างฉัน 5 บาท-10 บาท ก็ถือว่าเยอะแล้วสำหรับฉันสมัยปี พ.ศ. 2521-2522

ตอนฉันอยู่ป.6 ฉันมีเพื่อนสนิท 1 คน ชื่อกุ้ง เวลาฉันเดินไปโรงเรียนก็ต้องเดินผ่านบ้านเค้าทั้งไปทั้งกลับ ฉันไปโรงเรียนโดยการเดิน น่าจะประมาณเกือบ 2 กิโลเมตร เพราะเริ่มโตแล้ว ถ้าขึ้นรถเมล์ก็ต้องจ่ายค่าโดยสาร 75 สต. แต่ว่าฉันเสียตายเป็นเอาเก็บไว้กินขนมดีกว่า เวลาฉันเดินผ่านบ้านกุ้ง ฉันมักจะชอบแหวะที่บ้านเค้า เพราะฉันไปชอบผู้ชายคนหนึ่งซึ่งเป็นเพื่อนของกุ้งอีกที ทำให้ฉันต้องกลับ

บ้านเช้าในบางวัน และเมื่อถึงบ้านก็มักจะโดนพี่ชายดู บางครั้งก็ดี เป็นอย่างนี้ประจำ ฉันกลัวพี่ชายมาก โดนตีบ่อยแต่ก็ไม่เซ็ด

พอฉันอยู่ป.6 พ่อของฉันก็ได้ไปทำงานต่างประเทศที่ 'ซาอุฯ' จากนั้นบ้านของเรา ความเป็นอยู่ของพวกเรา ก็เริ่มดีขึ้นนิดหนึ่ง ทุกคน มีเงินไปโรงเรียน ที่บ้านมีไฟฟ้าใช้ เวลาพ่อกลับมาบ้านก็จะซื้อทีวี วิทยุเทปมาที่บ้าน พวกเราดีใจมากที่มีทีวีดู ถึงแม้จะเป็นขาวดำก็ดีกว่าไม่มี พ่อจะกลับมาเยี่ยมบ้านทุก 2 ปี 1 ครั้ง พ่อพ่อเริ่มไปซาอุฯ รอบที่ 2 ที่บ้านก็มีวิกฤตอีกครั้ง คือพ่อเริ่มติดการพนันไม่ค่อยส่งเงิน มาบ้าน พวกเราเริ่มสะดุดติดขัดเรื่องการเงิน บางครั้งพ่อไม่ส่งเงินมา บ้าน 2-3 เดือน เหตุเพราะพ่อเสียการพนัน แม่ของฉันต้องเริ่มลำบาก อีกครั้งคือหางานทำ เป็นหนี้เป็นสินคนข้างบ้านมากมาย อีกทั้งไปเชื่อของร้านค้ามากินก่อน พอนานเข้าไม่มีเงินไปจ่าย เจ้ากั๊งดไม่ให้เชื่อ แม่ของฉันต้องไปรับจ้างทำงานบ้านให้เค้าเพื่อหักลบกับการใช้หนี้ บางครั้งเค้าก็ให้อาหารมากิน ของในบ้าน ทีวี วิทยุ แม่ต้องนำไปจำหน่ายก่อน อย่าว่าแต่เงินค่ากินเลย แม้แต่เงินค่าไฟฟ้า ยังไม่มีจ่าย เค้าก็มาตัดไม่ให้ใช้ พวกเราทุกคนกลัวกับพ่อมาก ไม่รู้จะหาทางออกอย่างไร จนวันหนึ่ง แม่ก็ไปขนถุงปูนซีเมนต์มาจากไหนก็ไม่รู้เยอะแยะมากมาย แม่บอกว่าพวกเราจะต้องพับถุง กระดาษขาย แล้วทุกคนในบ้านก็ช่วยกันพับถุงกระดาษขาย สมัยก่อนยังไม่มีถุงพลาสติกหุ้มหิ้ว ถุงที่แม่พับขายก็เป็นถุงใส่ผลไม้ ใส่ข้าวสาร เวลาแม่เอาถุงไปขาย พวกเราก็จะมีอาหารดีๆ กินสักครั้ง ก็ใช้ว่าจะดีมากแต่ก็ดีกว่ากินผักนึ่งทุกวัน เมื่อก่อนพวกเราไม่ค่อยได้ มีโอกาสกินผลไม้สักเท่าไร ทุเรียนลูกหนึ่งก็แพง ฉันไม่เคยกินแอปเปิ้ลกับเค้าเลย เป็นเรื่องใหญ่มากถ้าจะซื้อแอปเปิ้ลหรือทุเรียนกินกับเค้า ฉันจำได้ว่าแม่ซื้อกล้วยเตี้ยมา 2 ถุง แต่พวกเราต้องกินกัน 5 คน ต้องเอาข้าวมากินคู่กับกล้วยเตี้ยว ถ้าไม่เช่นนั้นจะไม่พอกิน ฉันต้อง

ทนกับสภาพนี้มาเป็น 10 ปี และถามตัวเองว่าเมื่อไรจะมีกินมีใช้ สักที บางครั้งฉันกับพี่ไก่อจะชอบไปเด็ดผักบุ้งผักตำลึงไปขาย ขายได้ ก็เป็นเงิน 40-50 บาท พวกเราก็จะเอาเงินมาให้แม่ซื้อกับข้าวกิน และเก็บไว้ไปโรงเรียน

ตอนฉันเรียนอยู่ป.6 ฉันจำได้ว่าลูกชายของอาซึ่งเป็นน้อง ของพ่อ เค้าชื่ออ๊อดกับแอ๊ด จะต้องมาพักที่บ้านฉันทุกปีเวลาที่ โรงเรียนปิดเทอม คนชื่ออ๊อดเป็นผู้ชาย ส่วนแอ๊ดเป็นผู้หญิง พวกเค้า ใช้ชื่อนามสกุลเดียวกับฉันเพราะเราคือลูกพี่ลูกน้องกัน อ๊อดอายุมากกว่าฉัน 2 ปี ตอนนั้นฉันก็พอจะรู้ว่าอะไรเป็นอะไร ฉันรู้สึกว่าการชอบ อ๊อดแบบแฟน แต่ด้วยความเป็นเด็กจึงไม่ได้นึกคิดว่าเราคือพี่น้อง กัน เพราะฉันคิดว่าฉันไม่ได้ทำอะไรผิดอย่างร้ายแรง ซึ่งมันก็เป็น แค่เพียงความรักของเด็กๆ ไม่ได้คิดอะไรเกินเลย อีกอย่างเราเจอกัน ตั้งแต่เด็กๆ มาทุกปี จึงเกิดความคุ้นเคยกันอยู่บ้าง บ้านของอ๊อดเค้า อยู่ที่นครสวรรค์

ฉันมีญาติอีก 1 คน ที่สนิทกับฉัน เค้าเป็นลูกป้า พี่สาวของพ่อ ชื่อศรีไพร เค้าเป็นผู้หญิงที่สวยมากในสายตาของฉัน สำหรับฉัน ไม่ใช่คนสวย แต่ฉันเป็นคนชอบแต่งตัว ฉันมีความรู้สึกที่ฉันอิจฉา พี่ศรีไพร เพราะมีผู้ชายมาชอบเค้ามามากมาย จริงๆ แล้วศรีไพรอายุ เท่ากับฉัน แต่ศรีไพรเรียนแค่ป.6 ไม่ยอมเรียนต่อ เค้าจึงมองเป็นเด็ก ที่โตไวกว่าเด็กที่เรียนหนังสือ เพราะเค้ารู้จักแต่งตัวสวยงาม รู้จัก แต่งหน้า ซึ่งผิดกับฉัน ไม่อาจแต่งหน้าได้ ลิปสติกก็ทาไม่ได้ เพราะ พี่ชายต้องเล่นงานฉันแน่ถ้าฉันแต่งหน้า เวลาฉันไปเที่ยวกับศรีไพร มักมีผู้ชายมาจีบศรีไพร แต่สำหรับฉันไม่มีใครมองเลยแม้แต่คนเดียว เพราะฉันขี้นแหว่มาก แม้แต่อ๊อดก็ยังชอบศรีไพร ฉันรู้สึกอิจฉาศรีไพร มาก แต่ศรีไพรไม่รู้ตัวว่าฉันอิจฉาเค้า ศรีไพรเริ่มทำงานโรงงานพวก โรงงานทอผ้า เค้าจึงดูเป็นสาวใหญ่ในขณะที่ฉันยังคงเรียนหนังสือ

อยู่ม.1 มัธยมฯ ต้น

ฉันเรียนมัธยมฯ 1 ที่โรงเรียนพุทธนุชาวิทยาคม อยู่แถวบางมด ในขณะที่เรียน ฉันจะเอาขนมไปขายที่โรงเรียน บางครั้งห่วยลูกของปู่คนที่ 2 เคঁาจะทำดอกกุหลาบแก้ว ข้างในจะมีน้ำสีสวยๆ อยู่ เมื่อก่อนจะเป็นที่นิยมมากเวลาใกล้จะถึงวันวาเลนไทน์ ฉันก็จะเอาไปขายให้เพื่อนๆ ที่โรงเรียน พี่ห่วยจะให้เปอร์เซ็นต์ฉันดอกละ 2 บาท แต่ในบางครั้งฉันถูกคุณครูจับได้ก็จะโดนริบของทั้งหมดนั่นหมายความว่าฉันขาดทุน

ตอนฉันเริ่มเรียนมัธยมฯ 1 ฉันจำได้ว่า ฉันโดนครูดี้ทุกวันเรื่องการแต่งตัวผิดระเบียบตั้งแต่สี่ระจะจรดปลายเท้าวันละ 6 ที ทุกวันที่มีการตรวจระเบียบ ฉันจะโดนตีเรื่อง ผมชอยสั้นเกินไป คอของเสื้อยาวเกินไป เสื้อสั้นจนเอวลอยเกินไป กระโปรงสั้นมาก ถุงเท้าพับไม่ได้ แต่ฉันก็ไม่เคยเข็ด ฉันเป็นคนที่ชอบทำอะไรผิดกฎระเบียบฉันไม่ชอบความเรียบร้อย เศษ ล้าสมัย เพราะฉันเป็นคนชอบแต่งตัวนอกจากโดนครูดี้ที่โรงเรียนแล้ว วันไหนกลับบ้านบ้าน จังหวะเจอพี่ชายแบบจ้งๆ และเคঁาเห็นฉันนุ่งกระโปรงสั้น เสื้อเอวลอยก็จะต้องเล่นงานฉันอีก

ฉันจำได้ว่า มีอยู่วันหนึ่ง ระหว่างเดินกลับบ้านหลังจากเลิกเรียน ฉันได้ซื้อไอติมเป็นแท่ง รสระกำ เดินกินมาจนถึงบ้าน บังเอิญเจอพี่ชายกลับบ้านก่อนที่ฉันจะกลับ พอเคঁาเห็นหน้าฉัน เคঁาก็ไม่พูดพรั่ำทำเพลง เดินเข้ามากระซอกฉันไปต้อยยับไม่ถ้วน ฉันยังไม่รู้ว่าฉันผิดอะไร เคঁาบอกว่า แรตนักนะ ไปโรงเรียนทำไมต้องทาลิปสติก ฉันทง! มาก และบอกว่าไม่ได้ทา ที่ปากแดงเพราะกินไอติม เคঁาไม่เชื่อฉัน และหาว่าฉันแก้ตัว ฉันไม่รู้ว่าพี่ชายของฉันทำไมมันเซยเหลือเกิน แยกไม่ออกเลยหรือไ ว่าลิปสติกหรือไอติม เป็นอันว่าฉันถูกตีฟรี เวลาเคঁาตีฉันเคঁาจะใช้อารมณ์มาก ไม่ได้ใช้ไม้ตี แต่

ใช้มือทั้งตบทั้งเตะ แม่ฉันก็ไม่เคยว่า ปล่อยให้พี่ชายจัดการกับฉัน การที่เคাঁตฉันเหมือนวัวเหมือนควาย มันทำให้ฉันดื้อด้านและ ไม่ค่อยจะหลาบจำ กลับกลายเป็นความแค้นที่ฉันสะสมมานานและ คิดว่าสักวันถ้าฉันทนไม่ได้ ฉันคิดจะต้องตอบโต้บ้าง เอาคืนบ้าง!

ทุกครั้งที่เวลาพ่อฉันจะกลับมาจากเมืองนอก พ่อจะซื้อ แอปเปิ้ลมาฝากพวกฉันอย่างมากมาย พวกเราจะดีใจที่ได้กิน แอปเปิ้ล ช็อกโกแลต เพราะถ้าให้ไปซื้อกินก็คงไม่มีปัญญาแน่ พ่อ จะต้องกลับมาพักที่บ้าน 1 เดือน แล้วก็กลับไปต่อ ฉันไม่เคย รู้เลยว่าพ่อลำบากอย่างไรขนาดไหนที่ซาอูฯ ฉันรู้อย่างเดียวว่า พ่ออยู่เมืองนอกคงจะสบาย อยู่ในสถานที่สวยๆ งามๆ เพราะ คำว่าเมืองนอกต้องดูดีแน่นอน อาหารการกิน ความเป็นอยู่ ก็คง จะต้องดีแน่ๆ พ่อจะพูดเสมอๆ ว่า ที่ซาอูฯ ร้อนมาก เวลาคอนกรีตจะ หนาวมาก ทนแทบไม่ไหว แต่พ่อก็ต้องออกไปทำงานกลางแจ้ง พวกเราทุกคนจะถูกพี่ชายบังคับให้เขียนจม. หาพ่ออาทิตย์ละ 1 ฉบับ เพราะต้องส่งจม. ให้พ่อทุกอาทิตย์ ในจม. ของฉันก็มีแต่ เขียนขอเงินอย่างเดียว ฉันจะอยากได้นู่นนี่นั่น เช่น ตุ๊กตา กีตาร์ หรือ ต้นไม้บอนไซแบบสวยๆ อยากซื้อมาดูแล ฉันรู้ว่าไม่มีวันที่ฉันจะ ได้ แต่ก็เขียนไปอย่างนั้น เพราะไม่รู้ว่าจะเขียนอะไร ฉันโกรธพ่อ มากที่พ่อไม่เคยให้ในสิ่งที่ฉันต้องการ ฉันไม่รู้ทำไมพ่อถึงให้ฉัน ไม่ได้ ทั้งๆ ที่มันก็ได้มากมาเยอะ

ฉันจำได้ว่า เวลาพ่อจะไปที่สนามบินเพื่อขึ้นเครื่อง เพราะ พวกเราต้องไปส่งพ่อทุกครั้ง มีอยู่ครั้งหนึ่งฉันพูดกับพ่อว่า อยากไป ทำงานที่เมืองนอกอย่างพ่อจังเลย เพราะฉันอยากขึ้นเครื่องบิน แต่ พ่อกลับบอกว่า อย่าเพื่อเจ้าเลย ให้ตั้งใจเรียนก็พอแล้ว ฉันรู้สึกโกรธ ที่พ่อพูดอย่างนั้น เพราะเวลาพ่อพูดจะใช้น้ำเสียงแบบไม่พอใจมาก จึงทำให้ฉันรู้สึกเสียหน้าเหมือนกับว่า พ่อกำลังจะดูถูกฉัน ฉันจึง

คิดว่าคอยดูเถอะ สักวัน ฉันจะไปเมืองนอกให้ได้ ในความคิดของฉัน คิดอย่างเดี๋ยวนั้น อยากขึ้นเครื่องบินไปไหนก็ได้ หรือขึ้นแล้วถ้า เครื่องบินตกก็ช่างมันขอให้ได้นั่งอย่างเดียว โดยที่ฉันไม่ได้คิดถึง เรื่องทำงาน จะไปทำอะไรก็ได้ขอแค่นี้ได้ไป นั่นคือความคิดของเด็กๆ และเป็นความคิดแบบโง่ๆ

ในขณะที่พ่อทำงานอยู่เมืองนอก พวกเขาใช้ว่าจะสุขสบาย ก็ยังคงต้องดิ้นรนกันเหมือนเคย เพราะพ่อยังคงเล่นการพนันอยู่ อย่างหยุดไม่ได้ มันทำให้ฉันคิดว่า ครอบครัวของเราคงจะไม่มีวันที่ จะสุขสบาย หรือร่ำรวยได้แน่นอน เพราะพ่อไปทำงานหลายปีมาๆ เกือบ 10 ปี แต่พวกเขาก็ยังคงอยู่ในสภาพเดิมคือ ลำบาก

เมื่อตอนที่พ่อไปเมืองนอกตอนแรกๆ พ่อต้องเอาโฉนดที่ดิน ไปจำนองเพื่อหาเงินให้เป็นการไปซาอูฯ และหวังว่าเมื่อ ทำงานได้เงินเดือนก็จะนำมาไถ่ถอน แต่เหตุการณ์ก็ไม่ได้เป็น อย่างที่คิด พวกเขาถูกโกงที่ดิน เหมือนกับเป็นการผิดสัญญาไม่สามารถไถ่ถอนคืนมาได้

เมื่อฉันเริ่มขึ้นชั้นมัธยมฯ ปีที่ 2 ก็ต้องพากันย้ายจากวัด ทุ่งครุมาอาศัยอาเริง ซึ่งเป็นน้องของพ่ออยู่ที่บางซื่อ บ้านของอาเริง ก็เล็กอยู่แล้ว อาอยู่กับเมียและลูกสาวของอาอีก 3 คน หน้าซำ พวกเรามาอาศัยอยู่รวมด้วยกันก็ยิ่งเล็กเข้าไปอีก เหตุที่เป็นเช่นนี้ เพราะพวกเราถูกยึดที่ดิน ฉันต้องนอนรวมกับพี่สาวทั้งสองและแม่ ในพื้นที่ที่เล็กมากๆ น่าจะกว้างประมาณ 1 เมตรกว่า และยาว 3 เมตรกว่า พวกเราต้องนอนเบียดเสียดกัน พี่ชายก็ต้องนอนอยู่ใต้ถุน บ้านรวมกับญาติอีก 1 คน

ฉันต้องย้ายออกจากโรงเรียนวัดพุทธบูชา ตอนมัธยมฯ 2 และ มาหาโรงเรียนเรียนต่อที่บางซื่อ ฉันออกจากโรงเรียนกลางคัน จึง จำเป็นต้องขอความกรุณาเข้าเรียนต่อชั้นมัธยมฯ 2 จึงได้มาสมัคร

เรียนที่โรงเรียนสรรพาวุธบำรุง เป็นโรงเรียนของนายทหาร ซึ่งเป็นเอกชน ฉะนั้นจึงต้องเสียค่าเล่าเรียนมากกว่าโรงเรียนรัฐบาล แต่ก็ดีกว่าไปเริ่มต้นเรียนใหม่ ฉันได้มาเจอเพื่อนใหม่มากมาย และส่วนมากฉันมักจะชอบคบแต่เพื่อนผู้ชาย ฉันเป็นคนไม่ค่อยชอบคบเพื่อนผู้หญิงมากมาย โดยเฉพาะพวกเด็กเรียน มันวุ่นวายและน่าเบื่อ และเป็นเพราะฉันเป็นคนชอบผจญภัย ฉันมีเพื่อนผู้ชายมากมายที่โรงเรียนสรรพาวุธ เพื่อนผู้หญิงฉันคบอยู่แค่ 4 คน แต่ละคนก็สุดๆ กันทั้งนั้น คือ แรดสุดๆ

ฉันเรียนอยู่ได้ไม่นาน ปัญหาก็ตามมาติดๆ คือ หนึ่ง เรื่องค่าเทอม สอง เงินค่าใช้จ่ายเวลาไปเรียน หนังสือก็ต้องซื้อใหม่เป็นบางเล่ม คุณครูจะทวงเงินค่าเทอมฉันเป็นประจำ ซึ่งฉันก็อายมากๆ เพราะแม้แต่เงินค่าอาหารกลางวันฉันยังไม่มีเลย เวลาไปโรงเรียนบางวันฉันก็ไม่มีเงินไปแม้แต่บาทเดียว โชคดีที่โรงเรียนใกล้บ้านไม่ต้องเสียค่ารถ แต่ก็เดินไกลพอสมควร แต่ฉันเลือกที่จะเดิน จะได้ประหยัดค่าใช้จ่าย วันไหนมีเงินก็นั่งรถไป บางครั้งฉันก็ข้ามเรือไปเสียค่าข้ามเรือแค่ 1 บาท อาหารกลางวันไปหาเอาข้างหน้า บางวันฉันก็ขอยืมเงินเพื่อนเป็นค่าข้าวกลางวัน ส่วนมากเพื่อนผู้ชายจะคุยกันง่าย บางครั้งก็ขอยืมเงินครูประจำชั้น ซึ่งคุณครูก็ให้ฉันทุกครั้ง ท่านไม่เคยปริปากบ่นหรือทวงเงินฉันแม้แต่ครั้งเดียว กลับกลายเป็นว่าคุณครูเข้าใจฉันมากขึ้นว่าทำไมฉันถึงไม่มีเงินมาจ่ายค่าเทอม

ฉันโตขึ้นมากไม่ใช่เด็กๆ อย่างแต่ก่อน จึงไม่ได้กลับไปอยู่กับปู่และย่าที่วัดครุใน เพราะมันไกลกันมากระหว่างบางซื่อกับวัดครุใน ในบางครั้ง ฉันติดเงินค่าอาหารกับคุณครูมาก จนทำให้ฉันไม่กล้าไปเรียน ฉันบอกกับแม่ แต่แม่ก็ไม่มีเงินให้ ส่วนพี่ชายของฉันเค้าก็เรียนมหา'ลัยราม ซึ่งไปบ้าง ไม่ไปบ้างก็ไม่มีไร พี่เจ็บบก็ต้องหาโรงเรียนเรียนใหม่เป็นเอกชนเหมือนกัน ส่วนพี่ไก่อังไม่ได้เรียนต่อ

เพราะเค้าเลือกที่จะไม่เรียน เวลาไปเรียนเค้าชอบโดดเรียน เค้าเป็นคนไม่รักเรียน สมองเค้าก็ไม่ค่อยดี ฉันทก็โดดเรียนบ่อยเช่นกัน แต่ของฉันทนั้นเป็นเพราะไม่มีเงินไป และอายุเพื่อนที่ต้องไปขอเงินพวกเค้าบ่อยๆ แต่เพื่อนก็ไม่เคยบ่นว่าฉันทเช่นกัน มีแต่อยากให้ฉันทมาเรียน เพราะถ้าวันไหนฉันทหยุดเรียน ทุกคนจะบอกว่า ห้องเรียนเงียบมาก

ต่อมาไม่นาน แม่ของฉันทก็เริ่มหาทางออกในการหารายได้ โดยการทำขนมขาย เป็นพวกขนมต้ม ขนมเหนียว ขนมถั่วแปบ ฯลฯ แม่ต้องใช้หาบใส่ขนมเดินขายไปตามถนน ตามตรอก ซอกซอย ฉันทสงสารแม่มาก วันแรกแม่ออกขายขนม เหลือกลับมาเต็ม ขายไม่ดี แต่แม่ก็ทนพยายามไปขายทุกวัน ฉันทก็อาศัยเอาขนมของแม่ไปกินที่โรงเรียน ไปขายให้เพื่อนบ้าง ได้เงินมาก็เป็นค่าอาหารกลางวันต่อไป หลังจากที่แม่ขายอยู่ได้ไม่ถึงอาทิตย์ แม่ก็เริ่มขายดีมากขึ้นทุกวัน จากที่ออกไปขาย 8 โมงเช้า กลับมาบ้านบ่ายโมง ก็กลับกลายเป็นออกขาย 8 โมงเช้า พอ 10-11 โมงเช้า แม่ก็กลับบ้านมาพักผ่อนได้แล้ว ขนมของแม่อร่อยมาก ใครกินก็ติดใจ แม่ขายดีทุกวัน พวกเราก็มีเงินไปโรงเรียนทุกวันเช่นกัน พ่อก็ยังเหมือนเดิม คือส่งเงินมาบ้าง ขาดส่งบ้าง เพราะพ่อยังคงเล่นการพนันเหมือนเคย

ต่อมา ฉันทได้เริ่มขึ้นมาเรียนมัธยมฯ 3 ฉันทก็เริ่มเปลี่ยนแปลงชีวิตความเป็นอยู่ที่ละนิด ฉันทรับจ้างทำงานเสิร์ฟอาหารที่ร้านอาหารแห่งหนึ่ง เพื่อจะได้มีเงินเก็บไว้ใช้จ่าย เป็นร้านขายข้าวมันไก่ เค้าจะจ้างวันละ 80 บาท เสิร์ฟอาหารบ้าง ล้างจานบ้าง ฉันทก็ชวนพี่สาวคนที่ 2 ไปทำด้วย ส่วนพี่ชายก็หันมาซื้อรถมอเตอร์ไซด์รับจ้าง ปกติพี่ชายเป็นคนขี้ขายมากๆ เวลาเค้าออกไปซื้อรถรับจ้าง เค้าก็จะใส่หมวกกันน็อกตลอดเวลา และไม่เคยถอดหน้าให้ใครเห็นเพราะอายกลัวคนจำได้ มันก็เป็นธรรมดาของคนที่เป็นวัยรุ่น

สำหรับพี่สาวคนที่ 2 คือ พี่เจียบ ก็ไม่เคยช่วยแบ่งเบาภาระ
ใดๆ ให้กับครอบครัวแม่แต่น้อย ดีแต่สนใจเรื่องอยากมีแฟนเป็น
ผู้หญิงด้วยกัน อาจจะไม่ค่อยสำนึกว่าทางบ้านเราไม่ค่อยมีเงิน พ่อ
แม่ต้องลำบาก และพี่ไก่อคนที่ 3 คนนี้ดีมาก ช่วยเหลือแม่ทุกอย่าง
เพียงแต่เค้าไม่ได้เรียนต่อ แต่นั่นคือสิ่งที่เค้าเลือกที่จะเป็นอย่างนั้น
พี่ไก่อขยันในเรื่องชอบทำมาหากิน รับจ้างทุกอย่างที่ทำแล้วได้เงิน
เมื่อได้เงินมา ก็จะให้แม่เอาไว้ใช้ พี่ไก่อเป็นคนน่าสงสาร เค้าอาจจะ
มองดูไม่ค่อยปกติ เหมือนพี่ๆ น้องๆ ทุกคน ค่อนข้างเรียบร้อย และ
เป็นคนซึ่งอน ขี้บ่นใจ แต่พี่ไก่อเป็นคนจิตใจดีอย่างมาก ฉันก็เช่นกัน
รับจ้างทุกอย่าง ทุกวันอาทิตย์ ฉันจะต้องตื่นแต่เช้า เพื่อไปรับจ้าง
ขายของที่สนามม้านางเลิ้ง คือไปเดินขายน้ำ รายได้ดีมาก เค้าให้ฉัน
วันละ 3-4 ร้อยบาท ซึ่งในตอนนั้นก็ถือว่าเยอะมากสำหรับฉัน

เมื่อตอนอยู่ ม.3 ฉันเริ่มมีความรักเกิดขึ้นกับเพื่อนนักเรียน
ด้วยกัน ซึ่งเรียนกันคนละโรงเรียน แต่อยากจะบอกว่า มันเป็นความ
รักแบบเด็กๆ ฉันไม่เคยนึกคิดถึงเรื่องที่จะต้องไปมีเพศสัมพันธ์ด้วย
กัน มันอาจจะไปไปตามแพชั่น ฉันเห็นเพื่อนๆ เค้ามีกันฉันก็มีกับ
เค้าบ้าง แต่ฉันมีความรู้สึก ว่า คนที่ฉันบอกว่าเป็นแฟน ดูเค้าเหมือน
ไม่ค่อยจะชอบฉันเหมือนอย่างที่คุณชอบเค้า อาจจะเป็นเพราะฉัน
ไม่ใช่คนสวยและค่อนข้างห้าวๆ เหมือนผู้ชาย ลืมบอกไปว่าเค้าชื่อ
น้อย ฉันมีความรู้สึก ว่า เวลาที่ฉันชอบผู้ชายคนไหน เหมือนกับว่า
ฉันจะเป็นฝ่ายชอบเค้าฝ่ายเดียว เพราะอย่างที่คุณบอก คือฉันไม่ใช่คน
สวย ผิดกับเพื่อนๆ ของฉัน พวกเค้าจะหน้าตาดีกันทุกคน เพื่อนๆ
ของฉันมักจะต้องชอบผู้ชายคนเดียวกันกับฉันถึง 3 คน และด้วย
ความที่ฉันไม่ใช่คนสวย เพื่อนๆ จะพูดว่า “เฮ้ยกูเสียสละให้มึง
เพราะกูมีหลายคนแล้ว” ฉันรู้สึกเสียหน้า เสียฟอร์ม ที่โดนเพื่อนพูด
อย่างนั้น และคิดว่า สักวันนึงเถอะไอ้พวกผู้ชายพวกนี้จะต้องกลับ

มาขอพบฉันคนเดียว คอยดูแล

และเมื่อถึงเวลาปิดเทอมภาคแรกในม.3 อี๊ดที่ว่าเป็นลูกของ
อาฉันนั้นก็กลับมาเจอกับฉันเหมือนอย่างทุกๆ ปี ที่ผ่านๆ มา ฉันเจอ
อี๊ดในครั้งนี่ เค้่าเปลี่ยนแปลงไปมาก ดูเค้่าเป็นวัยรุ่นุ่นพอสมควร
เพราะเค้่าได้เรียนระดับวิทยาลัยหรือปวช. นั่นเอง และเค้่าแก่กว่า
ฉัน 2 ปี เมื่อเค้่าเจอฉันในครั้งนี่เค้่าใช้สายตาดูแปลกๆ และใช้
คำพูดเหมือนกับว่าเค้่าจับฉัน ฉันรู้สึกอายเป็นอย่างมาก บางครั้ง
เค้่าก็จับมือถือแขนฉัน ฉันเองก็มีความรู้สึกแปลกๆ อย่างไม่เคยเป็น
มาก่อนเลย ในช่วงปิดเทอม ฉันได้กลับไปหาปู่กับย่าอีกครั้งที่วัด
ครุโน โดยมีอี๊ดไปด้วย เพราะอี๊ดก็เป็นหลานของปู่กับย่าเช่นกัน
ตกกลางคืน ฉันจะต้องนอนบ้านปู่ย่า ส่วนอี๊ดจะต้องเดินไปนอน
ที่บ้านของศรีไพร ศรีไพรก็เช่นกัน พวกเราเป็นญาติกันทั้งสิ้น ใน
ตอนนั้นศรีไพรดูโตเป็นสาว และหน้าตาดูดีสวกกว่าฉันเยอะ ทำให้
ฉันนึกไปว่าอี๊ดอาจจะชอบศรีไพรอย่างแน่นอน และเค้่าอาจจะ
ชอบกันมานานก็เป็นไปได้

มืออยู่วันหนึ่ง ฉันขอปู่กับย่าไปนอนค้างที่บ้านของศรีไพร
ดังนั้นในมุ้งจึงมีฉัน ศรีไพร อี๊ด และป้าจาง ซึ่งเป็นแม่ของศรีไพร
พวกเรานอนรวมกัน แต่เมื่อถึงเวลาตี 4 ป้าจางก็ต้องลุกไปตลาด
แต่เช้ามืด เพราะต้องไปซื้อผักที่ตลาดปากคลองตลาดมาขาย ป้าจาง
มีอาชีพขายผักในตลาดวัดครุโน แกเป็นพี่สาวแท้ๆ ของพ่อฉัน เมื่อ
ป้าจางลุกไปแล้ว ฉันเห็นอี๊ดนอนกอดกับศรีไพร และมีการหอม
แก้มกัน ตอนนั้นฉันก็ตกใจที่เห็นภาพนั้น แต่ฉันก็แกล้งทำเป็น
นอนหลับสนิท ถึงแม้ว่าฉันจะเด็ก แต่ฉันก็รู้ว่าเค้่ามีพฤติกรรมใน
เชิงไหน ในใจก็รู้สึกเสียใจที่เห็นอี๊ดทำอย่างนั้นกับศรีไพร และคิด
ว่าพวกเราเป็นญาติพี่น้องกัน ทำไมถึงต้องมาชอบกันเอง ศรีไพรเอง
ก็คงจะอ่อนไหวเพราะเป็นผู้หญิงที่เรียบร้อย ศรีไพรก็เหมือนพี่ไ้

ของฉันคือไม่ชอบเรียนหนังสือ เค้าวอกจากโรงเรียนเมื่อจบป.6 ส่วน
ฮ็อตฉันมองว่าเค้าเหมือนคนรู้มาก เจนจัดกับเรื่องผู้หญิง และฮ็อตก็
ไม่เลือกหน้าว่าใครเป็นใคร

ฉันค่อนข้างจะสนิทกับศรีไพรมาก ไปไหนไปด้วยกัน เรา
ติดกันมาก เวลาที่เราต้องมาเจอกันตอนปิดเทอม ตื่นเข้ามาฮ็อต
เข้ามาเล่นมาคุยกับฉันเหมือนเค้าไม่ได้ทำอะไรผิดเมื่อคืน แต่
สำหรับศรีไพร เค้ากลับเล่าให้ฉันฟังว่า ทำยังไงดีละหนิง ฮ็อตชอบ
มานอนกอดเค้าทุกคืนและจูบปากเค้า และมีการลูบคลำที่หน้าอก
ด้วย ฉันจึงบอกกับศรีไพรว่า งั้นคืนนี้ก็มานอนกับเราที่บ้านย่าเอามั้ย
ศรีไพรก็ตอบโอเค และเช้าของอีกวันหนึ่ง เมื่อฮ็อตเจอหน้าฉัน เค้า
เหมือนโกรธฉันมากที่ฉันชักชวนศรีไพรมานอนด้วย แต่ฉันก็ไม่สนใจ
จนกระทั่งเปิดเทอมเค้าก็กลับบ้านเค้าไปที่นครสวรรค์

ฉันเคยเดินไปที่บ้านของลุงเจอซึ่งอยู่ไม่ไกลจากบ้านของ
ศรีไพร ลุงเจอเป็นพี่ชายของพ่อฉัน เค้ามีลูกชายคือ แดง อายุก็
รุ่นราวคราวเดียวกับฉันและศรีไพร และลุงเจอมีลูกสาวอีก 2 คน
ซึ่งยังเล็กมาก ลุงเจอเป็นคนที่ค่อนข้างฐานะดีกว่าใครๆ ในบรรดา
ญาติๆ ของฉัน เค้ามีอาชีพค้าขายของชำอยู่บริเวณหน้าโรงงาน
ทอผ้าแห่งหนึ่ง ลุงเจอจะจ้างศรีไพรมาช่วยขายของในบ้านของเค้า
และศรีไพรก็ต้องมากินนอนที่บ้านของลุงเจอ เวลาโรงงานเลิกมัก
มีหนุ่มๆ ออกมาซื้อของที่ร้านของลุงเจอมากมายทั้งชายหญิง ฉัน
เห็นผู้ชายพวกนั้นมารุมจีบศรีไพรกันเพียบ โดยที่ไม่มีใครสนใจฉัน
เลยแม้แต่คนเดียว คิดแล้วก็น่าอิจฉาศรีไพรเหลือเกิน ฉันเทียบ
ศรีไพรไม่ติดเลยแม้แต่นิดเดียว

อยู่มาวันหนึ่ง ศรีไพรมีเรื่องมาปรึกษาฉันและร้องไห้บอกว่า
แดง ซึ่งเป็นลูกชายของลุงปล้ำเค้า ศรีไพรก็เปิดเสื้อให้ฉันดูที่หน้าอก
ของเค้า ปรากฏว่ามีรอยถูกดูดเต็มไปหมด ฉันตกใจ และบอกให้

ศรีไพรกลับไปอยู่ที่บ้านชะ ศรีไพรไม่กล้าเล่าให้ใครฟังแม้แต่แม่ของเค้า แต่ศรีไพรก็ยอมกลับไปอยู่บ้านโดยบอกกับทุกคนว่า จะไปสมัครทำงานที่โรงงานทอผ้า เพื่อเค้าจะได้มีรายได้ที่ดีกว่านี้

เมื่อโรงเรียนของฉันเปิดเทอม ฉันก็กลับไปเรียนต่อ เหลือเวลาอีกเพียงแค่ 1 เทอม ฉันก็จะเรียนจบแล้ว และคิดต่อไปว่าจะได้มีโอกาสเรียนต่อปวช. อีกหรือเปล่า เพราะพ่อแม่อาจจะไม่มีเงินให้ฉันเรียนต่อก็ได้ คิดแล้วก็เสียดาย

ฉันมีเพื่อนสนิท 2 คน ในตอนเรียนชั้นม.2 ที่สรรพาวุธบำรุง คือ กุ้งกับแจง กุ้งเป็นผู้หญิงที่หน้าตาสวย น่ารักมาก เค้าเป็นเด็กที่โตเกินตัว คือมีหน้าอกโตมาก กุ้งมีนิสัยค่อนข้างกระตือรือร้น หรือที่เรียกว่า แรด นั่นเอง กุ้งมีผู้ชายมาชอบเยอะมาก และฉันก็รู้ว่ากุ้งเคยเสียตัวตั้งแต่เริ่มเรียนชั้นม.2 กุ้งมีแฟนหลายคน ส่วนแจงเป็นเพื่อนคนหนึ่งที่มีนิสัยเรียบร้อยมากติดกับกุ้งคนละชั่ว ครอบครัวของแจงค่อนข้างเป็นครอบครัวที่อบอุ่น แจงมีนิสัยน่ารัก และเค้าจะรักฉันมากกว่ากุ้ง อันที่จริงแล้วฉันกับแจงเคยคบตีกันมาก่อน ก่อนที่จะเป็นเพื่อนกัน เหตุเพราะเค้าค่อนข้างเป็นคุณหนู เพราะเค้าเป็นหลานของครูใหญ่โรงเรียนที่ฉันเรียนอยู่ ฉันหมั่นไล่เค้าที่มักชอบทำตัวคึกขุ หน่อมแน้ม ก็เลยคบกันซะเลย หลังจากนั้นพอเราตีกันก็กลายเป็นเพื่อนสนิทกันมาก รักกันมาก พวกเรา 3 คน มักจะโดดเรียนไปเที่ยวกันบ่อยๆ ก็ไปดูหนังที่สยาม หรือไปเล่นสเกตบางทีก็ไปเที่ยวดิสนีย์ตอนกลางวัน ซึ่งเมื่อก่อนนั้นจะมีดิสนีย์ตอนกลางวัน พวกเราไปหัดเล่นสเกตกัน หกล้มหกหลุกจนได้แผลและตัวเขียวเป็นจ้ำๆ กลับบ้าน ตัวฉันเองเวลาไปเที่ยวก็ไม่ค่อยมีเงินกับเค้า แต่กุ้งกับแจงฐานะค่อนข้างดีจึงมีเงินไปเลี้ยงฉันเป็นประจำ ฉันจำได้ว่าเมื่อตอนเรียนอยู่ม.3 ฉันเรียนไม่เคยรู้เรื่อง การบ้านลอกเพื่อนตลอด กุ้งกับแจงบอกฉันเสมอว่า หนึ่งมึงไม่ต้องมีเงิน ไปเที่ยว

กับกู กูออกให้ตัวเอง ขอให้มึงไปกับกูก็พอแล้ว เพราะถ้าไม่มีฉัน คำทั้งสองก็จะเที่ยวไม่สนุก

ฉันยังมีเพื่อนผู้ชายอีกกลุ่ม ประมาณ 4-5 คน กลุ่มนี้จะมีฉันคนเดียวเท่านั้นที่เป็นผู้หญิง และไอพวกนี้ก็ชอบโดดเรียนเป็นประจำ แล้วพวกเราก็จะไปซื้อบุหรี่ยาสูบกัน บางคนก็ซื้อเหล้ามากิน แต่ฉันไม่กินเหล้าได้แต่สูบบุหรี่ เพื่อนผู้ชายกลุ่มนี้รักฉันทุกคน เวลาจะโดดเรียนก็ต้องเอาฉันไปด้วย ถึงแม้ฉันจะปฏิเสธว่าไม่ออกไป พวกมันก็ไม่ยอม ต้องไปด้วยกัน เอ้า! ไปก็ไป

มีวันหนึ่ง พวกเรากำลังปีนกำแพงโรงเรียนเพื่อจะโดดเรียน รั้วโรงเรียนก็สูงมาก หน้าซำยังมีลวดหนามซึ่งต่อขึ้นไปอีก เพราะเป็นรั้วลวดหนามของโรงเรียนทหารเช่นกัน โรงเรียนของฉันตั้งอยู่ในเขตของโรงเรียนทหารสรรพาวุธบำรุง ดังนั้นต้องปีนข้าม ถ้าอยากโดดเรียน มีครั้งหนึ่งขณะที่พวกฉันกำลังปีนก็มีนายทหารคนหนึ่ง ซึ่งเป็นเจ้าของโรงเรียนที่พวกฉันเรียน พวกเราจะเรียกท่านว่า เสธ. เมื่อ เสธ. จับพวกฉันได้ก็เรียกพวกเราไปตีคนละนับไม่ถ้วน เพราะ เสธ. จะตีแบบทหารเหมือนฟอสอนลูก คือพุดไปตีไป วันนั้นพวกเราโดนตีกันจนน่วม แล้วก็กลับบ้านไป เวลาผ่านไปพวกเราก็ไม่เข็ดโดดกันอีก เสธ. ดันจับได้อีก คราวนี้ ฉันบอกกับเพื่อนๆ ว่า พวกมึงกะกูตายแน่ เอาไ้กันดีวะ กูรีบไม่ไหวเพราะ เสธ. ตีหนัก เพื่อนคนหนึ่ง พุดขึ้นมาว่า เดี่ยวกูรีบแทนมึงเอง ฉันก็ตกลงตามนั้น ปรากฏว่า เสธ. บอกว่า “เฮ้ยวันนี้กูไม่ตีพวกมึง เข้าไปกินข้าวในบ้านกูกันก่อนไป” พวกเรางมมาก แล้วบอกว่า มาไม่ไหววะ เสธ. บอกว่า “ไม่อยากตีแล้ว เบื่อ และพวกมึงก็ไม่จำ ไม่กลัวกู” พวกเรา 5 คน ก็เข้าไปกินข้าวในบ้าน เสธ. อย่างงงงวย ซึ่งอยู่ติดกับโรงเรียน เมื่อกินเสร็จ เสธ. ก็บอกว่า รอดเดี่ยว อย่าเพิ่งกลับบ้าน ปรากฏว่า เสธ. ให้พวกเราทั้ง 5 ไปรอล้างจานให้กับนักเรียนทหาร เมื่อเค้ากินข้าวเย็นเสร็จ คือ ตอน

4 โมงเย็น ฉันจำได้ว่า มีนักเรียนทหารหลายร้อยคนในโรงเรียนนั้น และบอกกับนักเรียนทหารว่าวันนี้ไม่ต้องล้างจาน มีคนมาล้างให้ พวกเค้าก็เฮกันใหญ่ ดีใจกันมาก กว่าพวกเราจะล้างจานเสร็จก็ปาไปเกือบ 6 โมงเย็น เมื่อฉันกลับมาบ้าน พี่ชายก็ถามว่า ไปไหนมา ทำไมไม่กลับมาเย็นขนาดนี้ ฉันไม่รู้จะโกหกอย่างไรก็เลยบอกความจริงกับพี่ชายว่าอย่างนี้ อย่างนี้ ฉันก็ต้องโดนพี่ชายตีซ้ำอีกทีโดยบอกว่า แรดนัก ให้ไปเรียน ไม่ใช่ให้ไปโดดเรียน หลังจากนั้นมาฉันก็แทบจะไม่โดดเรียนอีกต่อไปเลย เพราะเข็ดกับการโดนตี 2 เด้ง

ก่อนที่ฉันใกล้จะเรียนจบม.3 ก็ได้มีพวกสุมประชากรเข้ามาในบ้านของฉัน และสัมภาษณ์ทุกคนในบ้านเกี่ยวกับว่า ฉันมีฝันอย่างไร อยากเรียนอะไร อยากทำงานอะไร ฉันจำได้ว่า ฉันตอบว่าอยากเรียนที่อุเทนถวาย อยากทำงานเป็นสถาปนิก หรือตกแต่งภายใน เป็นความรู้สึกที่ฉันใฝ่ฝันจริงๆ ว่าอยากทำงานอย่างนั้น ฉันจำได้อีกว่า พี่ชายฉันพูดว่าเป็นไปไม่ได้หรอก แกเพื่อเจ้า และว่าฉันใฝ่ฝันเกินตัว ฉันกับพี่ชายมักเป็นไม้เบื่อไม้เมากันมาตลอด และเค้าก็ชอบตีฉันมาตั้งแต่เด็กๆ ซึ่งฉันก็ไม่เข้าใจว่าทำไมเค้าต้องจ้องแต่จะมีปัญหากับฉัน และคอยตีฉันอยู่คนเดียว ครั้งหนึ่ง ฉันจำได้ว่าเค้าตีฉันอย่างบ้าคลั่ง ทั้งตบ ทั้งถีบ จนฉันรู้สึกหวาดกลัวมาตลอด และรู้สึกโกรธแค้นมาก เมื่อเค้าตบตีฉันเสร็จ เค้าก็ออกนอกบ้านไปไหนก็ไม่รู้ ฉันรีบเดินเข้าไปในห้องของเค้าและเปิดตู้หีบหนังสือของเค้าออกมาฉีกขาดกระจายหมด เป็นหนังสือเรียนรามฯ ของเค้า ตอนนั้นเค้ากำลังเรียน มหา'ลัยรามฯ และเค้าจะทะนุถนอมหนังสือของเค้ามาก ฉันรู้ว่า เมื่อเค้ารู้ว่าฉันทำกับเค้าอย่างนั้น ถ้าเค้าจับได้ต้องฆ่าฉันแน่ ดังนั้นเมื่อฉีกหนังสือเสร็จ ฉันก็หนีออกจากบ้านไปอาศัยบ้านเพื่อนอยู่ คือ บ้านของกุง ฉันอยู่ได้ 2-3 วัน พี่สาวของฉันก็มาตามฉันกลับบ้าน และบอกว่ารับรองกลับไปพี่ชายฉันจะไม่ตี

ฉันอีก เมื่อฉันมาที่บ้านจริงๆ แ่้าก็ไม่ได้ฉันจริงๆ แต่แ่้าใช้สายตาที่ดูและเหมือนจะอาฆาตฉันเหลือเกิน แต่ฉันก็ไม่สนใจ

ฉันเริ่มมีอาการเครียดอีกครั้งเมื่อตอนที่ใกล้เรียนจบม.3 เรื่องค่าเทอม เพราะฉันยังไม่ได้จ่ายค่าเทอมแก่ทางโรงเรียน และคุณครูก็บอกว่าถ้าฉันไม่มีเงินมาจ่ายก็ไม่สามารถให้ฉันจบม.3 ได้ ในขณะที่นั้นฉันดูๆ แ่้ายังไม่รู้เลยว่าจะไปเอาเงินจากตรงไหนมาจ่ายค่าเทอม และกลัวว่าคุณครูจะไม่ยอมออกใบรับรองให้ฉันไปเรียนต่อที่แห่งอื่น จนกระทั่งฉันสอบเสร็จ ในระหว่างนั้นฉันต้องเตรียมหาโรงเรียนระดับปวช. เพื่อเรียนต่อ ฉันจำได้ว่าช่วงนั้นเป็นช่วงที่แ่้ากำลังจัดพิธีเผาศพพระนางเจ้ารำไพพรรณี ฉันได้ไปซื้อใบสมัครเรียนต่อที่โรงเรียนอุเทนถวาย แต่ไม่ได้ไปสอบเพราะไม่มีใบรับรองของระดับม.3 ด้วยว่าไม่ได้จ่ายค่าเทอม แต่หลังจากนั้นแม่ก็หาเงินไปจ่ายให้กับคุณครูจนได้ เมื่อฉันได้ใบรับรองมาแล้ว ฉันจึงมีสิทธิ์สอบรอบ 2 ที่โรงเรียนเทคนิคดอนเมือง ฉันเลือกเรียนสาขาวิจิตรศิลป์ ฉันสอบได้ แต่โชคไม่ดีคือ ไม่มีเงินไปจ่ายค่าเทอม และไหนจะต้องซื้ออุปกรณ์การเรียน เสื้อผ้านักเรียนอีกมากมาย ฉันรู้ได้เลยว่าฉันกำลังจะหมดสิทธิ์เรียนต่อ เพราะความจนของครอบครัวฉัน ในตอนนั้น ฉันรู้สึกเสียใจมากที่ไม่ได้เรียนต่อ พี่เจ็บบก็เช่นกัน ต้องออกจากโรงเรียนกลางคันในระดับปวช.3 คือ เรียนไม่จบ ทุกคนต้องออกจากโรงเรียน ยกเว้นพี่โต้งเพราะแ่้าหาเงินเรียนเอง และเรียนระดับมหา'ลัย ซึ่งจะจบตอนไหนก็ได้

จะมีสักกี่คนที่งั้นที่จะยอม

พูดถึงข้อบกพร่องของตนเองออกมาได้อย่างกล้าหาญ

พูดถึงความผิดพลาดในชีวิตที่ผ่านมาได้อย่างน่ารับฟัง

พูดถึงเรื่องทีใครหลายคนต้องอับอายซ่อนเร้น อย่างเปิดเผยและจริงใจ

และพูดถึงชีวิตราวรินกตได้ด้วยรอยยิ้มชื่นบานเช่นนี้

อันคือเอรี กับประสบการณ์ข้ามแดน เรื่องจริงของหญิงชายบริการ

ที่ยิ้มเฝ้าให้กับคืนวันอันโหดร้ายของชีวิต